

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 3

Juni 1969

5. årgang

Hebr. krevet kap. 10, 10

Dr. philos. Olav-Valen-Sendstad

Guds visdom

La oss i Jesu navn høre Hebreerbrets 10. kapitel, 10. vers : «Ved Guds vilje er vi helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang for alle.» For ugodelige og verdslige mennesker i de såkalte kristne land og folk er Langfredag en fridag, en fest og feriedag om våren, blant andre slike dager. Men i Jesu troende menighet på jord har Langfredag alltid vert, og vil alltid bli, feiret som en en botferdig minnedag for Guds sønns uskyldige lidelse og død til soning for verdens synd på offerstedet Golgata utenfor Jerusalems porter. Det ord som profeten Simeon uttalte om Jesu person allerede den gang han fremstiltes som spebarn i Jerusalems tempel, kan overføres på og er oppfyllt på Jesus også i hans lidelse på korset. Han er den Herrens frelse som Gud har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene og en herlighet for Guds folk Israel. Han er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt, og mange hjerters tanker skal bli åpenbaret. Slik er det inntil den dag, og slik skal det være inntil Jesus kommer igjen i herlighet. Den korsfestede Guds sønn er Guds tegn til hele verden, ja, er selve den evige Guds røst og stemme til alle mennesker, enten de tror eller ei, så skal menneskene al-

dri bli ferdig med dette tegn. I alle tider skal noen forakte det, andre elske det noen motsi det, andre bekrefte det, noen bespotte det, andre loprise Gud for det. Noen skal påstå at Golgata kors bare var en beklagelig menneskelig misforståelse som førte til urett og justismord. Andre skal ved dette kors få se Himlen åpen og veien fri helt frem til Guds nådetrone og åsyn. La oss altså ikke forbause eller forarges over vantro, spott, fornekelse og forakt mot Guds Lam på korset. Det er bare en oppfyllelse av Guds egen profeti når Jesu offer blir motsagt, og Gud har visst på forhånd fra evighet både om hvem og hvor mange mennesker som vil motstå, motsi og forkaste Guds Lam. Derfor behøver ikke vi å miste fatningen, tape frimodigheten og lide skibbrudd i troen når vi ser at Guds forutviden oppfylles i vår tid, i vårt folk, kanskje i vår egen familie, og at mange tar anstøt. Dette visste Gud fra evighet og han er ikke overrasket over det. Husk en gang hva Paulus sier i 1. Kor. 2 : «Jeg ville ikke vite noe iblant Eder uten Jesus Kristus og ham korsfestet. For dette er den visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som forgår. Vi taler Guds visdom om den korsfestede som Gud fra evighet har forutbestemt til vår herlig-

het. Den som ingen av denne verdens herrer kjente. For hadde de kjent den, da hadde de ikke korsfestet Herlighetens Herre.» Ja, husk det og glem det aldri så lenge du lever. Det var Herlighetens Herre som ble korsfestet Langfredag. - Men hvem er Herlighetens Herre uten den Guds sønn som er Gud selv? Det var Gud som utøste sitt blod for deg på Golgata. Det var Gud som brakte seg selv til offer for å forløse deg og avskaffe alle falske offer som du og andre mennesker kan bringe for å frelse deg selv uten at det kan frelse deg. Det var Gud selv som tok kjød og blod i Jesu Gud-mennskelige person, og derfor var det Gud selv som ga sitt liv til løsepenger for deg, og ble det Guds Lam som bar verdens synd. Kan det undre deg at denne verdens mennesker som er fanget i denne verdens gudfremmede og gudfiendtlige ånd er så stær blinde at de ikke ser det minste grand av denne hemmelighet? Vet du ikke at mennesket på grund av sin falne natur er blind, døv, fremmed, fiendtlig mot Gud? Er dekket tatt bort fra *dine øyne* og har du i Åndens lys skuet Herren Jesu herlighet i Evangeliets speil, så pris Gud som tok dekket bort fra dine øyne og hold fast på det himmelske syn du har fått, og la ikke vantroens, verdensåndens, filosofiens, teologiens åndelige blindhet etter formørke og fordumme din ånd. - Lid da heller spott og forakt om så skal være. La dem kalde deg sneversynt, naiv, uopplyst, uvitende og utenfor den verdslige dannelses og såkalte videnskaps hovmodige åndsmørke, og Gud-fremmede dårskap. Hold det fast til din siste stund. Til dine øyne brister i døden og du står ved evighetens port. Hold det fast der ved at du er predikant for deg selv og sier til deg selv, gjentar og påminner deg selv med dette ord: «På Golgata dø-

de Gud selv i mitt kjød, med alle mine synder og all min fordømmelse, for at det ikke skulle være noen fordømmelse for meg når jeg ved troen er i Jesus Kristus.» For det skal du alltid huske, når du hører, leser eller tenker om den korsfestede, da har du ikke å gjøre med et teaterdrama i verden. Heller ikke med noe eventyr og slett ikke med noen myte, slik som man finner det blant de hedenske religioner. Da har du med den levende Gud å gjøre, han som har åpenbaret seg selv. Da stilles du innfor Guds åsyn og da stilles Gud frem for deg idet han er malt korsfestet for dine øyne. - Gjennom dette evangelium møter du Gud selv ved nådestolen. For når Paulus sier om Golgata:

«Gud stilte Jesus Kristus til skue i Hans blod som en nådestol ved troen», da innebærer det at det som Herren en gang sa om nådestolen i Det Gamle Testamentets tabernakel og tempel, det er nå oppfylt ved Golgata kors. 2. Mosebok 25: «Jeg vil komme sammen med deg ved nådestolen. Fra nådestolen vil jeg tale med deg om alt det jeg vil byde deg og si Israels barn.» Hør dette! Fra Golgatas nådestol taler Herren til hver menneskesjel og har et ord å si hver eneste en av oss. Og det ord Herren sier til deg på Golgatas nådestol, det er dette ord: «På dette kors har Gud gjort op hele ditt livs regnskap fra vugge til grav og du skal aldri mere møte det igjen for det ble begravet med Jesus i den grav han fikk i Golgatas hage. Her, ved denne nådestol, her har dine fall, din synd, din vantro, din utroskap både fått sin dom og sin straff. Her er du fri, fordi Gud selv overtok ditt ansvar, ditt regnskap og din gjeld. «Her har du fred fordi den hellige dommer holder fred med deg. Det er forferdelig at et menneske i sin vantro kan føre krig mot Gud. Men,

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord
 Red. Amund Lid, tlf. 75 Norhemsund
 Eksp. : M. Skumsnes, Horneland
 Stord. Postgiro : 42887, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
 Bladet blir sendt gratis til alle
 som sender eksp. namn og adr.
 Blir halde oppe med frivillig. gaver
Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :
 Formann . Olav A. Dahl,
 boks 95, Stord. Tlf. 69
 Kass.. Sverre Bøhn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro . Vikøy Sparebank
 Norheimsund 3530.07.09492

de sitt nådeløfte og ikke mere ødelegge jorden. Således fikk vi Golgata som tegn fra Gud, at Gud vil holde alle sine nådeløfter. Ikke overgi synderen til straffen, dommen og døden. Ikke mere vredes og gå i rette. Og som tegn på at Gud har tildekket alle synder med sitt blod. At han har tilgitt alt og at alle som tror på denne Guds sønn har frelse, har tilgivelse, har rettferdighet og fred fra Himmelens Gud i Jesus Kristus. Ser du : Istedet for Loven, Dommen, krvane, budene, gjerningene og syndene er nå denne gave kommet fra Gud at Guds Lam bar det alt. Og den gave er kommet fra Gud at hvert eneste menneske må få av Gud alt det ved troen på Jesus som vi aldri kunne få ved noen egen gjerning. Hva ingen angers tårer utslettet av dårskap og synd, det utsletter Guds sørnns blod til syndenes forlatelse. Hva intet menneske kan få til, nemlig å bli et hellig menneske for Gud, det får vi nå gratis av Gud. For det var Guds vilje å gjøre oss hellige og ulastelige for Guds åsyn idet han ofret Jesu Kristi legeme en gang for alle og tilregnet alle syndere hans rettferdighet. Hva du ikke er og ikke blir i deg selv, det er du og det ble du for Gud alt for 2000 år siden i Kristi offer og rettferdighet. Du er hellig og ren, uskyldig og rettferdig innfor Gud og Himlen verdig i Jesus Kristus. Tror du dette Guds ord, så har du det, og så er det ditt. For Jesus selv sier at den som tror det, han har det. Gud være lov ,og ære for det ord. Amen i Jesu navn.

det er forferdelig inntil Helvedes gru å falle i den levende Guds hender i Dommen, når Gud skulle føre krig mot deg, Når Gud fører krig mot et menneske, er det mennesket redningsløst fortapt. Men fra Golgata sier Herren til deg : «Jeg fører ikke krig mot deg. Jeg vet de tanker jeg tenker om deg. Tanker til fred, ikke til ulykke, men for å gi deg fremtid og håp i Evighet. Jeg holder fred med deg i Kristi blod, for hans blod er min nådige fredspakt med deg.» Derfor er det Guds egen hemmelighet som han åpenbarer for deg i Evangeliet. Fra Golgata lyder Himlens röst til hvert eneste menneske : «Det er betalt. Du er fri. Alt er ferdig. HIMLEN er åpen for deg. Hele Loven er oppfylt for deg. Hele skylden er sonet innfor Gud. Det evige Faderhus står på vidt åpen dør : Kom ! Gud krever intet av deg, fordi Jesus fullbyrdet alt. Du anklages ikke mere, for Jesus ble anklaget i ditt sted. Du dømmes ikke lengre etter loven, fordi Jesus ble dømt i ditt sted.» Jeg sa i stad : — Golgata er Guds tegn til hele verden og hvert eneste menneske. Det vil si tegnet for Guds nådeepakt. Som engang Noa fikk regnbuen som tegn på at Gud ville hol-

Kjære forbedarar

Av Andreas A. Bøe

«Hvorhen skal jeg da fly fra lovens torden sky med mine synder *mange*? - Hvor skal jeg trøsten fange? Ti hele verden vide ei lette kan min kvide.» (S. 374)

Det var «torden» ved Sinai. Følket var skjelvande redde. Kven bør ikkje frykta for Guds heilage majestet.

Abraham, som er kalla alle truande sin far, sa i si bøn til Gud: Sjå, eg har våga meg til å tala til Herren, endå eg er mold og oska.» 1. Mos. 18, 27.

Johannes døyparen som var full av den Heilage Ande sa: « — eg er ikkje verd å bera skorne hans». Matt. 3, 11. Å bera skorne var slavearbeid.

Den romerske militære sjef, som hadde 100 militære under seg, og som hadde større tru enn nokon i Israel, han sa: «Herre — eg er ikkje verd at du stig inn under mitt tak. Men seg berre eit ord», — Mat. 8, 8.

Alle desse hadde nok teke Guds lov alvorleg, — og trudde også på evangeliet. Moses seier om alle heilage, som eit karakteristisk treekk ved dei at «de ligger for Din fot, de mottar dine ord.» 5. Mos. 33, 3.

Det er sikkert den rette plassen også når det gjeld helginga. Der får me høyra ord frå Gud, både til oss sjølve og til å gi til andre.

Eg synest eg ser dei heilage slik i «støvet for frelserens fot» i bøn og tilbeding. Korleis er det med deg og meg, har me noko age for Gud?

Agen for Gud held på å døy ut i kristenheten i vår tid. Kvifor det — eller korleis ser me det? Jau, Guds ord — Bibelen — blir ikkje halden for å vera Gud sitt ord. Leiarane for Verdskyrke-

rådet går i spissen. Me er inne i det store fråfall i så måte. Det neste er at Antikrist viser seg på arenaen.

Det kan sikkert seiast om vår tid, utan å bruka for sterke ord, at den rettferdige vanskeleg kan bli frelst igjennom.

Dr. theol. D. Hedegård sa i Cape May, New Jersey (USA) i august i fjor på verds-congressen for ICCC (Internasjonalt råd av kristne kyrkje) i det han først siterte Openb. 9, 2: Det må openbart tyda at det stig opp frå sjølve helvete ei makt med djevelsk verknad. Og sanneleg i vår tid får me røyna dette. (Christian News, 26/8 1968, s. 7)

Det er sagt i vers 4 at det var «berre dei menneske som ikkje hadde Guds innsigle i panna» som skulle ta skade. — Men nokon kvar av oss kan kjenna den kalde gufs av denne svarte røyken.

Det er sanneleg ikkje noko tid for oss truande å baktala kvarandre, og stikka til kvarandre i kjøtleg kraft. Men å ta oss av kvarandre og oppgløda kvarandre til kjærleik og gode gjerningar. Og bør me ikkje nå først og fremst be for kvar andre. La oss bli enige om å halda oss ved Frelsarens fot.

«Jeg arme barn, omsnert av syndens garn, til deg i troen haster og i din favn meg kaster. I nådens dyp jeg senker den *kval* som hjertet krenker. Jeg ser mitt skyldbrev til korset naglet blev, og i din grav i haven der er *min* synd begravet til evig skjul og gjemme — hvi skulle jeg meg gremme?» Sangboken 374 3—4. Dette ser eg då stykkevis. Be også for meg!

Kuala Lipis, 19 mars 1969

Andreas A. Bøe.

Hjelp de unge til bevist liv i Gud

Av Knut Rettedal. (Forts. fra forige nr.)

Livet må næres.

Det livet som er lagt inn i barnehjertet, må næres og pleies. Guds Ånd og oppdrageren arbeider i fellesskap med barna. Under forbønn og den Hellig Ånds innflytelse på barnets ånd lever barnet sit gudsliv. Et liv man nærmest kan ligne med et fosterliv. Et foster har liv og næres gjennom sin mors organer. Mors sinnelag og ernæring øver stor innflytelse på barnet som hun bærer under sitt hjerte. Mors befinnende og den næring hun tar til seg og overfører til fosteret, kan være avgjørende for om barnet kommer til verden som et svakt eller sterkt barn. Ja, det hender at morsens forhold medfører at barnet kommer dødfødt til verden.

Dette forhold på det naturlige område kan tjene som et billede på det åndelige. Det døpte barnet lever til å begynne med sitt liv som et foster. Det lever og næres gjennom foreldres eller foresattes ånd, liv, innflytelse og undervisning. «Døp dem og lær dem», sa Jesus.

Men av muligens enda større betydning er Guds Ånds omsorg og virkning på barna. Ånden virker gjennom midler, men også helt umiddelbart. Ånden virker på barnets ånd før forstanden kan motta ord. Vi kan merke oss følgende Guds ord: «Han skal fylles med Guds Ånd like fra mors liv.» Luk. 1, 15. «Da jeg bare var et foster, så dine øyne meg, og i din bok ble de alle oppskrevet, de dager, som ble fastsatte, da ikke en av dem var kommet». Salme 139, 16. «Før jeg dannet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg deg og satte deg til profet

for folkene». Jer. 1, 5

Det er underlige ord om hvordan barn har vært under Guds tilsyn og behandling. Det betyr selvfølgelig ikke at alle barn behandles som Jeremias og Johannes, for de skal ikke bli hverken profeten Jeremias eller døperen Johannes, men det er et vitnesbyrd om at Gud kan og vil ta seg av de små menneskebarna.

Den som elsker barna og gir akt på deres utvikling, vil i sin erfaring få mange bevis på Åndens arbeid på barnehjertene. En vil finne at barn — ikke bare fra troende heimer — kommer ned spørsmål om Jesus og himmelen og mange ting som ligger helt utenfor deres begrepsområde. Man står med forundring og spør: Hvordan kan barnet komme på slike ting?

Du vil aldri løse den gåten uten å erkjenne at Guds Ånd steller med og virker på barna. Når det da vokser til og kommer så langt at du kan gi dem kunnskap om noe av de åndelige ting, da merker vi ofte at en sannhetsgnist blir til en flamme hos dem.

Som eksempel nevner jeg litt av noe som mange har iaktatt. I sang eller samtale med barna nevner du himmelen. Da hender det at spørsmålene blir mange og ofte vanskelige å svare på. — Spørsmål som desse: Hvor er himmelen? Bor der noen i himmelen? Hvem er det som bor der? Er det gildt å være i himmelen? Hvem er det som eier himmelen? Hva gjør de i himmelen?

Eller du synger: «Gud som har oss småbarn kjær, se til meg som liten er», osv. Da hender det at den lille spør: Ser han meg også? Hvor er Gud henne

når han kan se meg? Ser han meg alltid? Kan han se meg når det er mørkt? Ser han meg når jeg er slem? Har han barna kjær når de er slemme også?

Det er som den ene ting «Himmelens» eller Gud har barna kjær og ser» folder seg ut til alle sider. Hos en eldre ville vi si at det de hørte, assosierer seg med noe de kjente til og hadde hørt før.

Hos barnet er der visselig en del av assosiasjoner, tanker som forbinder seg med ting de kjenner, og da naturligvis de jordiske ting. De tenker seg de åndelige ting i form og verdi som de kjente, jordiske ting. Men du vil merke at barnet har tanker og forestillinger langt utenom det vi synes mulig for et barn. Vi kan ikke forklare oss barnets forestillingsliv uten som virkninger av Åndens innflytelse og virksomhet.

Men som et fullboret foster må ut av mors liv, så må barnet ut av foreldrenes åndelige formynderskap og ansvar, ut fra autoritetstro. De må nå fram til den stillingen: Vi tror ikke lenger for din tales skyld, for vi har hørt selv, og vi vet nå at han sannelig er verdens frelses.» Jochs. 4, 42.

Alt det en hørte, og som var så selv-sagt og selv-følgelig, må en bevisst tillegne seg. Dette ombytte av værestad for det naturlige barn kan ofte være en alvorlig krisje — overgangsalderen. Således er den åndelige overgang fra det ubevisste til det bevisste nadeliv ofte en hard krisje.

Når en kommer til skjels år og alder, det vil si i tiden fra 12 til 16 årene, da våkner sansene for meget som både er i en og omkring en, lyster, drifter som er i en og fristelser og tillokkelser fra verden omkring en. Da kommer også Guds dragelse og kall for å føre oss til bevissthet om forholdet til Gud på en hittil ukjent måte.

Der er visselig dem som allerede i den alderen er kommet bort fra Guds samfunn. Grunnen til det kan være mangl på næring for det åndelige liv og syndens herredømme i heimen og i omgivelsen.

Jeg minnes med uhyggefølelse noen som jeg gikk sammen med til konfirmasjonen, hvor lett de hadde for å banne. Tli og med da vi — som skikk og bruk var — hadde vært til nattverd mandag etter konfirmasjonsdagen, var det en av guttene som satte i en stygg ed at vinen var god. Det gjorde han med det samme vi kom utenfor kirkedøren.

Men mange er i den stillingen som vi finner et billede på i 1. Sam. 1. kap. Der fortelles om Samuel som vokste opp i Herrens hus. Det står om hans mor at «hun bar ham inn i Herrens hus i Silo — han var bare en ganske liten gutt», 1, 24. Ja, han var så liten at det var med det samme han var «avvent», v. 22 — 23. «Samuel lå i Herrens helligdom, hvor Guds ark var», 3, 3.

«Samuel kjente ennå ikke Herren, for Herrens ord var ennå ikke åpenbart for ham.» 3, 7.

Vi kan ikke tvile på at denne gutten tilhørte Gud. Han var gitt til Herren fra fødselen av, han var omskåret på den åttende dag, han var vokst opp i Herrens hus ved siden av arken — det vil si ved siden av vitnesbyrdet fra Gud og nádestolen. Og videre står det: «Gutten tjente Herren under presten Elias tilsyn», 3, 1.

Der er mange foreldre som har gjort med sine barn som Hanna gjorde med Samuel. De bar dem til Herrens hus da de var ganske små og gav dem til Herren i dåpen. Barnet vokste opp i den gudfryktige heimen — «Herrens hus» — omgitt av Guds ord under troende foreldres tilsyn.

Men så leser vi at Herren ropte på Samuel gang på gang, men han forsto ikke at det var Herren. Og det verste var at heller ikke presten, Eli forsto det. Han sa til den våknende gutten som Herren ropte på: «Gå tilbake og legg deg», 3, 5. Det var egentlig det prostens K. også gjorde ved sitt råd til den unge kvinne som var i sjeluro fordi Gud ropte på henne. Han sa: «Du er jo en kristen. Har ikke jeg både døpt deg og konfirmert deg? Med andre ord: «Vær bare rolig, «gå og leg deg»! Den som dysser den våknende, spørrende unge til ro på denne måten, gjør en skjebnesvanger forbrytelse mot de unge.

Herren kalte på Samuel fordi det var nødvendigt for gutten å bli kjent med Herren. Det som var gjort med ham, var nok for hans liv i barneårene. Men når han ble voksen, så måtte kunnskapen om Herren få lede til kjenskap med Gud. Han hadde jo kunnskap om Herren, — men han kjente ennå ikke Herren». Hittil hadde forholdet til Herren vært formidlet ved Eli. Gud ville nå få personlig forbindelse med gutten, og det skjedde da han alene med Gud sa: «Tal Herre, din tjener hører. »

Det er noe av dette som må skje med alle som er «båret til Herrens hus mens da var ganske små». At dette er Guds vei og vilje med oss, det har vi klare vitnesbyrd om i våre erfaringer. Jeg vil fortelle en opplevelse fra mitt eget barneliv.

Jeg var omkring sjuårsalderen. (Jeg minnes alderen fordi det var en av de første dagene jeg fikk sitte på skolebenken) Da det led mot kvelden, skulle jeg sanke sammen sauene våre og få dem i hus for natten. Jeg var kommet 2—300 meter fra vårt hus, da kom det over meg en forunderlig trang til å be til Gud. Jeg så meg engstelig omkring

om der skulle være noen som så meg. Da jeg så følte meg trygg for at ingen så meg, gikk jeg bort til en stor sten og bøyde kne og ba til Gud, men det var naturlig for meg å gjøre det.

At det var dei Hellig Ånd som møtte meg med den påminnelsen om å be, det er jeg ikke i tvil om. Det er sikkert mange som har liknende erfaringer. De søkte Gud i bønn uten foreldres eller foresattes vitende eller tilskynnelse.

Kvar går du?

Av Odd Dyrøy

Guds ord talar om to slags liv her på jorda. Det talar også om to vegar og kvar desse vegane fører oss.

For noken førde vegen dei gjekk på til rikdom, velvære og æra her på jorda. Dei nyttta tida og evnene sine til utdanning og til godt og byggjande arbeid. Dei hadde framgang og det lukkast for dei, så etter vår tanke og våre mål å mæla med fekk dei det godt her på jorda.

Andre øydde både tid og krefter til det som därleg var, og dei blei meir eller mindre øydelagt. Evner, kunnskap og økonomi blei til liten nytte både for dei sjølv og for samfunnet dei levde i.

Men om vi lever livet på den eine eller den andre av desse måtane, men utan Jesus, då ferdast me på vegen til ulukka og fortaping.

Bibelen talar om å leva for seg sjølv, på sjølvlivet sin veg, der ein sokjer å grunna si eiga rettferd. Rom. 9, 30 — 10, 13.

Men den talar også om å leva livet i trua på Jesus; «Det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son,

som elsker meg og gav seg sjølv for meg.» Galat. 2, 20.

Det var nok dette Josva såg når han sa : «*Så vel i dag kven de vil tema.*» Han såg at folket hans vendte seg til ein veg som førde til ulukka og fall.

Men her reiser den menneskelege fornuft og hovmotet seg til protest. Det san ordige vitne blir ikkje tålt eller motteke. Vantrua er ætta si grunnsynd. Det var nok også årsaka til at Jesus ein dag sat og såg ut over byen og folket og gret. Då sa han : Hadde du berre visst, om ikkje fyrr en i dag, kva som tenar til din fred! Men nå er det dult for augo dine. Luk. 19, 42.

Vantrua sitt slør låg over augo og hjarto deira, for denne verda sin gud — djevelen — hadde blinda deira sinn, så dei såg ikkje kva veg dei ferdast på. Den som ferdast i mørke, han veit ikkje kvar han kjem av. Midt i det at dei hylla Jesus, så kjende dei han ikkje og trudde ikkje på han.

Slik er det visst også profeten kjenner det når han ropar : Høyr, de himlar og lyd etter, du jord! For Herren talar : Born har eg ale og fostra, men dei har falle frå meg. — Dei har vraka Herren, vanvyrdt Israels heilage og snudt ryggen til han. Esa. 1, 2—4.

Og Jesus sa : Dette folket ærar meg med lippone, men hjarta deira er langt borte frå meg. Matt. 15, 8.

Slik talar Guds ord, og den som kjenner litt til korleis menneskehjarta er, han veit at dette er sanninga. Det er Gud sjølv som talar, og han kjenner oss og veit korleis vi er

Vi kjenner ikkje alltid oss sjølve, og om vi ikkje vil bli bedregne av vårt eige vonde hjarta og mange villige og velmeinte hjelparar, må vi gi akt på Guds ord. Det er åleine i Ordet vi finn vegen til frelse og kvile for vår sjel.

På fallet sin dag vart vår forstand øydelagt, så frå den dag er me alle avvikne og duglause i hjarta og tanke. — Derfor vil den som går sin eigen veg til frelse enda i mørke og evige natt.

For at vi skulle bli frelst, måtte Gud gå ein heilt annan veg enn vi vil og tenkjer. Den som går den rette veg, han vil eg lata sjå Guds frelse, seier Asaf i Salme 50, 23. Jesus seier : *Eg er vegen, sanninga og livet, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg.*

Gud måtte sjølv leggja vegen, for vi hadde misst evna til å sjå og finna og gå vegen. Profeten Esajas såg dette og ropa til oss : Den ugodlege vende seg frå sin veg, og den urettferdige frå sine tankar, og vende seg om til Herren. Vi vil alltid venda oss til våre tankar, til vårt hjarta og våre vegar. Men då seier Guds ord at me fær vill, for berre Anden gir liv og kjøtet gjer ikkje noko gagn. Gud, han som åleine talar sant, seier at alle våre vegar fører til fortaping og mange er dei som går der.

Guds frelseveg.

Jesus er Guds frelseveg. Han vitnar sjølv : *Eg er vegen, sanninga og livet.* ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. Johs. 14, 6. Esa. 35, 8. Denne vegen fører like inn til Guds farshjarta. Han seie sjølv at han vil miskunna oss og rikeleg forlata våre urettferdige tankar og vonde vegar. Han vil føra oss inn i Jesus ved trua på han. Der blir me like reine, rettferdige og hellige for Gud som Jesus er det. Gud elsker verda slik at han gav oss Jesus. Alt det han var, det han gjorde og det han er idag, det gjorde han og det er han for oss. Det blir tilrekna kvar den som trur på Jesus — på ordet om han.

Jesus og hans gjerning og veg på jorda var til hugnad for Gud som sende

han. Jesus veik aldri eit steg ut av den rette vegen, og hans kjærleik og tanke og gjerning var fullkomne i alle ting. I dette skal eg og du få leva og på denne levande vegen skal me få lov å vandra. Det var ein tung veg Jesus måtte gå for slekta, og «han måtte tildeleg læra at det var «en smertens veg».

Men for oss er det ein salig veg, og den fører oss frå døden til livet, frå mørker til ljós, frå synda sine vonde vegrar til fred og frelsa og livet i Kristus og saman med Jesus.

På denne vegen lyder sang. Peter syng: Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter si store miskunn har atterfødt oss til ei levande von ved Jesu Kristi oppstoda frå dei døde. 1. Pet. 1, 3 -flg. Og Hebrearbrevet sin forfattar bryt ut: Så har me då, brør, i Jesu blod frimod til å gå inn i heilagdomen,

som han har vigt oss ein ny og levande veg til gjennom forhenget, det er hans kjøt.

Om denne vegen og dei som vandrar på den seier Gud: Dette er son min, som eg elskar og har hugnad i. Matt. 3, 17. Jesus sin tunge veg førde gjennom døden til livet, og like inn i himmelen der han sette seg ved Guds sida. Går du på denne vegen, då vil også du nå dit som Guds barn og arving og Jesu Kristi medarving.

Profeeten ropar ut ennå ein gong: «Så seier Herren, utløysaren din, Israels heilage: Eg er Herren din Gud, som lærer deg å gjera det som er deg til gagn, som leider deg på den vegen du skal ganga. Å, ville du lyda på mine bod! Då vart din fred som elvi og di rettferd som havsens bylgjer. Esa 48, 17—18

Jesu tale til de salige, borgerne av Guds rike

Av Øyvind Andersen. — (Forts. fra forige nr.)

Det står for at det er noe vesentlig som skal sies, noe viktig. Og han lærte dem, står det, nemlig disiplene, og sa. Og så begynner talen. Altså adressen for denne talen, det er de som tror på Jesus — disiplene.

Bergprekenen er ikke det som den vanligvis blir gjort til, nemlig en religiøs humanistisk tale. Bergprekenen er en typisk forkynnelse til mennesker som tror på Jesus, og den er talt til dem fordi de tror på Jesus, det er ganske tydelig. Visst nok har denne talen, som alt Guds ord, et budskap til alle mennesker. Det er ikke noe i Bibelen som ikke har et budskap til alle mennesker, det vil jeg

gjerne understreke. Men skal vi forstå budskapet, må det forstås ut fra den adresse det har der det står i Bibelen.

En annen sak er at mens Jesus holdt denne talen, samlet det seg etter hvert meget folk omkring ham og disiplene. For vi ser i sluttordene i kapittel syv: Da Jesus hadde endt denne tale, var folket slått av forundring over hans lære, for han lærte dem som en som hadde myndighet og ikke som deres skriftlærde. Folket var veldig slått av talen, men det forhindrer ikke at det var en tale til Jesu disipler. Vil du ha en sammenligning nettopp ut fra Matteus evangeliet over hvordan Jesus har talt overfor

de store skarene, så har vi i kapittel fire og vers sytten, en generell karakteristikk, som sannsynligvis også er et sittat av Jesu forkynnelse. Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend edier for himlenes rike er kommet nær. Du hører at det er en helt annen tone. Jeg vil gjerne understreke at det omvendelsesbudskapet og den omvendelsesforkynnelsen hører ikke med under loven, men under evangeliet. Det er mange som oppfatter omvendelsesapellen som noe som hører inn under loven, at vi skal omvende oss for å bli slik at vi blir verdige til Guds nåde. Det er aldeles ikke meningen med ordet omvendelse i det Nye Testamente. Det ordet som er brukt i Matteus fire, sytten betyr ganske enkelt å skifte sinn. Det andre ordet som blir brukt for omvendelse betyr å gjøre helomvending — snu helt om — vende seg til Jesus. Og hvis du tar for deg en bibelordbok og slår opp på ordet omvendelse og på ordet tro, og sammenligner de stedene du kommer frem til, vil du for en stor del finne at det som på et sted kalles å omvende seg, kalles på et annet sted å tro på den Herre Jesus. Og du vil snart bli klar over at det å omvende seg og det å begynne å stole på Jesus, er to uttrykk for en og samme ting. Jeg vil gjerne ha understreket det nettopp i relasjon til Bergprekenen

Bergprekenen taler ikke om å bli en kristen. Du finner ikke i den hva det er som gjør et menneske til en kristen i denne forstand av ordet, men det finner du så mange andre steder. Og spør du hva det er som gjør meg til en kristen, så er svaret allerede gitt i åpningsandagten idag. Og vi kan fortsette med å si, det som gjør deg til en kristen det er gjort, det er skjedd, det er fullbrakt. - Fordi jeg vet det er noen som spesielt trenger det vil jeg fortelle en liten —

eller stor — opplevelse i forbindelse med det ordet fra Esaias 43, 24—25 — det ordet vi ble minnet om i åpningsandakten idag :

«Du har bare tatt meg med dine synder, voldt meg møye med dine misgjerninger. Jee, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu.» Det hendte for en god del år siden nå, i den stille uke, at der hvor jeg var ble jeg bedt om å komme hals over hode til en døende. Det var en troende sykepleierske, avdelingssøster som ba meg om å komme. Det var et ungts menneske på 25 år som holdt på og skulle dø. Mere sier jeg ikke, hverken om hvem det var eller hvor det var. Jeg kommer inn på korridoren der — de pårørende står for de orket ikke å være inne — og når jeg kommer inn ligger en og roper og stønner: Jeg må ikke dø, jeg tør ikke dø. Og jeg ante ikke hva jeg skulle si. Men Herren er hos oss, og jeg har mange ganger i parentes bemerket tenkt på hva der står i Matt. 25: Å se til syke. Når troende mennesker sier at jeg vet ikke om jeg kan gå til den eller den, for jeg vet ikke hva jeg skal si. Når du går til en syk skal du kanskje helst ingenting si. Mennesker som kommer til syke og setter seg til å preke ved sykesengen de er plagsomme, de burde helst ikke gå der som regel. Hvis du skal si noe, får du det fra Herren. La meg si det. Men det de trenger, er at vi ser til dem, og det er det Jesus taler om og. Ja, jeg kommer inn der, og nesten før jeg sanser hva jeg sa, spurte jeg vedkommende: Hvorfor tør du ikke dø? Så sier vedkommende: Jeg kan ikke møte Gud. Det kom så hest, jeg kan ikke gjøre rekneskap med Gud. Så sier jeg igjen, det kom også som gitt i øyeblikket, du skal slippe den rekneskapen. Da fikk jeg

et underlig blikk, et av de blikk som en kan huske, et lengtende, undrende og merkelig blikk. Den gangen hadde jeg gode øyne, da kunne jeg se det så tydelig. Så sier jeg, det kom som det var lagt i min munn, hør her — ikke tenk på noen ting — bare hør, for nå taler Gud. Han som du frykter og ikke vil møte han taler nå og sier : «Du har bare trettet meg med dine synder, voldt meg møye med dine misgjerninger. Er ikke det sant? Da kom det et stønn. Men hør hva Gud sier i samme åndedrett, sa jeg videre. «Jeg, jeg er den, som utsletter dine misgjerninger, for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu.» Husk at dette sier Gud. Det står hos prof. Esaias i kap. 43. «Les det en gang til.» Jeg leste det en gang til, og jeg leste det mange ganger.

Så sa jeg til den sykepleiersken som hadde bedt meg besøke den syke : Nå ser det ut for meg som denne pasienten er blitt roligere, og uten at jeg har noen greie på det ser det ut som om vedkommende er betre og at det ikke blir døden akurat nå. Sykepleiersken sa at det er visst riktig det, og vedkommende døde heller ikke den dagen. Jeg sa til sykepleiersken : Les nå bare det ene ordet, spred ikke tankene hennes. Og det hadde denne sykepleiersken gjort utover denne tirsdagen. Utpå ettermiddagen begynte denne syke å takke Jesus for frelsen. Hun ber om at de pårørende må komme inn, og hun sier til dem at Jesus har frelst meg. Han gjorde opp for meg på Golgata.

Jeg må her få tilføye det jeg glemte å si istad. Jeg fikk sagt til henne at du skjønner det at det rekneskapsom du er så redd for, som hverken du eller jeg kan klare uten å være evig fortapt, det blei oppgjort på Golgata forstår du. Derfor sier Gud : «Jeg, jeg for min skyld.»

Og det gikk nok inn i hjerte på den syke. Hun døde ikke den dagen og heller ikke dagen etter. Hun lå der og strålte og vitnet for alle som kom inn. Tirsdag morgen gikk dette menneske lykkelig hjem til Jesus. Siden kan jeg ikke høre ordet fra Esa. 43 uten at jeg tenker på dette.

Der hører du hva som gjør et menneske til en kristen. Og det som skjedde med henne, det var en virkelig omvendelse. Det var et menneske som tok inn over seg : Jeg har syndet, jeg er fortapt, jeg har intet forsvar, ingen unnskyldning og jeg har intet sted å vende meg hen. Så hører det om Jesus og tar imot det. Det er akurat som det står om. Jeg var ikke oppmerksom på det da, men jeg har jo sett det i Jobs bok senere. Der det står om Job at han ligger der fortapt både legemlig og åndelig, hans sjel er kommet nær til graven og hans liv til dødens engle, som det står, er der da hos ham en tolk — en av tusen — en engel står det. Det betyr et sendebud fra Gud, ikke en engel, men et menneske som kommer med et budskap fra Gud, en tolk, en av tusen, en som forkynner mennesket dets rette vei — da sier Herren : «Fri ham fra å fare ned i graven, jeg har fått løsepenger.»

(Mer).

Sumarskulane 1969

Lekmannsmisjonen bed inn til fylgjande sumarskular sumaren 1969 :

1. *Namdalen i tida 25.-29. juni* : Avlyst
2. *Randaberg i tida 23.-27. juli* : Årsmøte er lagt til denne sumarskulen. — Leiarar blir Tore Harestad og Amund

mat på skulen, men alle må ta med sovepose eller sengklaer. Dei som vil bu i telt og halda seg maten sjølv, må også mælda seg inn og seja frå om det ved innmeldinga.

Ferjer går frå Sunde, Bjoa og Valevåg og plass må tingast fyreåt. Når De kjem til ferjestaden, hugsa då på å *tinga plass tilbake søndag* kveld eller når De vil reisa, for då sparer De mykje bry og telefon sidan.

PROGRAM :

Onsdag 6. august : Kl. 19,00 samling, og kl. 20,00 møte ved leiarane.

Torsdag 7. august : kl. 10,30 bibeltime ved Nygård : Død og levande tru, kl. 17 bibeltime ved Lid : Kom i hug kona åt Lot, kl. 20,00 kveldsmøte ved Brandal.

Fredag 8. august : kl. 10,30: bibeltime ved Lid : Ein kristen som barn og voksen i Kristus, kl. ,17,00 bibeltime ved Brandal, kl. 20,00 kveldsmøte ved Nygård. Offer

Lørdag 9. august : kl. 10,30 bibeltime ved Brandal, kl. 17,00 bibeltime ved Nygård : Den rettferdige, ved tru skal han leva, kl. 20,00 kveldsmøte ved Lid.

Søndag 10. august : kl. 11,00 møte ved Brandal, offer, kl. 14,00 avslutningsmøte ved Nygård og Lid.

Så er alle, unge som eldre, hjarteleg velkomne til sumarskulane

Styret.

Busstur til årsmøte og summar-suklen på Randaberg.

Om mange nok melder seg på går det buss frå Sannidal onsdag 23. juli kl. 8.00 til Randaberg Den kan også ta med folk frå Kristiansand og Setesdal o.a.s. Dei møter på Kristiansand busstasjon.

Prisen blir kr. 90,00 tur-retur om 25 melder seg på, og blir det fleire blir prisen tilsvarende rimelegare.

Send innmelding før 15. juli til Arnold Mastreid, 3766 Sannidal. Tlf. Kragerø 83116.

Lid. Talarar,: Brandal. Berg og Linkjendal. Send innmelding før 15. juli til Tore Harestad, 4070 Randaberg, tlf. Stavanger 40252. Prisen for opphaldet blir kr. 80,00 for vaksne, kr. 50,00 for dei som er under 15 år, småbarn under 6 år fritt.

Alle må ta med sovepose eller sengklaer og spisebestikk. Dei som har luftmadrass tar den med. Dei som vil bu i telt og stella seg sjølv må seja frå om det ved innmeldinga.

PROGRAM :

Onsdag 23. juli : Kl 19,00 samling og kl 20,00 møte ved leiarane

Torsdag 24. juli : kl. 10.30: årsmøte som vert leia av formannen, kl. 17,00 bibeltime ved Berg : Vakt - gjenfødt — om årsmøte blir ferdigt til den tida. Kl. 20,00 kveldsmøte ved Brandal.

Fredag 25. juli : kl. 10,30 bibeltime ved Brandal : Det skjulte livet i Kristus, kl. 17,00 bibeltime ved Linkjendal : Under Andens tukt, kl. 20,00 kveldsmøte ved Berg, offer.

Lørdag 26. juli : kl. 10,30 bibeltime ved Berg : Sann og falsk helliggjørelse, kl. 17,00 bibeltime ver Brandal : Dei to naturer, kl. 20,00 kveldsmøte -ved Linkjendal.

Søndag 27. juli : kl. 11,00 møte ved Brandal, offer, kl 15,00 avslutningsmøte ved Berg og Linkjendal.

*Sunnhordland Folkehøgskule i tida
6. — 10. august : Leiarar her blir Hjorthaug, med Dyrøy som hjelpar. Talarar: Brandal, Lid og Nygård. Send innmelding før 25. juli til Gudmund Hjorthaug, 1823 Knapstad, tlf. Spydeberg 256. Prisen for opphaldet blir kr. 90,00 for voksne, kr. 70,00 for dei under 15 år og kr. 50,00 under 6 år. Teltplass kr. 20,00.*

Inntil 100 personar kan få seng og